

Za Radanovi domova XI. 61.

Za sklem knihovny mám už několik týdnů zastrčenou pohlednici, na které září bílý zub Matterhornu na blankytně modrém pozadí. Když se chci potěšit, obrátím ji a čtu si pozdrav Radana Kuchaře a Zdena Žibrína. Nač bych opakoval ty radostné zprávy o jejich výstupech na Matterhorn, Eiger a v Dolomitech? Vždyť je letos přinášely o závod světové agentury, rozhlas i televize v tolika řečech a ani zarytým fotbalovým fandům nezbylo než si jich všimnout.

Vidím za tím lehce načrtnutým podpisem Radana Kuchaře tak živě před sebou, jako když jsem se s ním seznámil. Jste na omylu, jestli si myslíte, že to bylo v horách. S Radanem bych se na lano neuvázal za nic ani na pískovci — byl by to asi můj konec, když pomyslím, jak mi vyprávěl o svém tréninku! Vylezli za den šedesát cest a od skály ke skále běhali s batohy poklusem. Chtěli se tak uměle dostat do takové krize, která přichází při dlouhém výstupu v horách, kdy člověk ztratí všechnu chuť k lezení, myšlenky se mu už nebezpečně točí kolem chaty, zelených luk v údolí a lahve pšezenského — a přesto musí dál do té studené, nebezpečné, nevlídné stěny šlehané bouřemi. Seznámili jsme se daleko civilněji — v televizi. Vystupovali jsme v prohozených úlohách, Radan seděl u stolku a mluvil, kdežto já jsem slaňoval od osvětlovačů v roztrhaných kalhotách a propoceně větrovce. Mé stanoviště bylo totiž mezi reflektory, které při zkouškách nehořely, ale když se jelo na ostro, byl jsem znenadání opékán z obou stran jako špekáček na rožni. Radan se zatím modravě třásl na obrazovce, střední, štíhlá postava v elegantním obleku z česané příze s vestičkou, a vyprávěl o svém zamilovaném Skalním městě, kde začínal, o tom, jak pak při prvním výstupu v Tatrách usnul nudou, o prvních výstupech v Alpách a prvovýstupech na Kavkaze, na Nakra-tau.

S inženýrem Zdenem Žibrínem jsem se potkal na Kavkaze, při zájezdu československých horolezců na Západní Kavkaz. Krátce předtím se oženil a jeho manželka Olga jela s ním. Však je ukazuje obrázek v Heckelově publikaci „Království slunce a ledu“. Novomanžel před stanem přičinlivě vaří čaj na primusu, zatím co jeho choť zasněně přihlíží. Dal jsem tomu titulek „Na svaatební cestě pod kavkazskými velikány“. Dnes je Olga Žibrínová už novou vedoucí ženského reprezentačního muž-pardon, družstva. A to si letos na Kavkaze vedlo výborně!

Zdeno Žibrín je Slovák. Naše přední dvojice je tedy doslova československá. A je bohatýr, o jeho síle se vypráví spousta neuvěřitelných, ale pravdivých historek.

Kuchař se Žibrínem tvoří rozdílnou dvojici, která se právě proto velmi dobře doplňuje. Poslali mi své fotografie teprve teď, když se konečně ze shonu, který vypukl kolem jejich příjezdu, dostali do černé komory.

Neměly by však zůstat jenom mně. Záběry z historického výstupu, při němž českoslovenští horolezci vystoupili na tak vysoké stupně vítězů, patří celé naší veřejnosti: A myslím, že i odpověď na jejich pozdravy by měla být od nás ode všech, od československých horolezců, turistů, od celé naší veřejnosti:

Způsobili jste nám všem ohromnou radost. Bylo to něco jako vyrovnání světového rekordu, i když se toto utkání v Sazce netipovalo. Proslavili jste československé horolezectví, naši tělovýchovu a naši vlast, děkujeme vám za to a vítáme vás pěkně u nás doma. Jistě se vám po vítězství nad tou chladnou, ledovou severní stěnou ještě víc líbí naše skály. Radanovi v Českém ráji, v jeho Skaláku, Zdenovi v Tatrách. Viděli jste krásné krajiny — Černé moře i Riviéru, Kavkaz i Alpy. Ale nikde vás nemají tak rádi jako my doma, nikde vám vaše vítězství tak nepřejí. Vaše stopy zůstaly navždycky na ledovém hřebeni Eigeru, i když je už zasypal sníh a zůstaly nesmazatelně zapsány i ve vítězné historii cesty československého horolezectví ke světovým vrcholům!

JOSEF
ŠTYRSA

